

Σεναριακά, μπορεί για κάποιους αυστηρούς, να έχει ατέλειες ή να εδράζεται πάνω σε αφελή σύλληψη. Μπορεί.

Κι αν αυτό, υποθεθεί ότι αποτελεί ελάττωμα, είναι το μοναδικό. Στο φινάλε έχει τη δέουσα δόση αφέλειας, που επιτάσσει κάθε παραμύθι. Και όπως κάθε παραμύθι που σέβεται την ύπαρξή του, περνάει σωρεία μηνυμάτων.

Είναι μια καταπληκτική κινηματογραφική δουλειά, πυκνογραμμένη όσο λίγες. Απευθύνεται τόσο σε εκπαιδευμένους και καλλιεργημένους θεατές, όσο και σε εκείνους με ελάχιστες εμπειρίες. Κι αυτό συνιστά, κατ' αρχάς, μια επιτυχία.

Επονται οι επόμενες. Είναι μια ακριβής, λεπτομερής και πρωτίστως βαθιά εξέταση των ανθρώπινων, εν πρώτοις, αδυναμιών, επιθυμιών και ακολούθως μια ακτινογραφία της παθογένειας του Αμερικάνικου τρόπου ζωής.

Θίγονται όλα με ένα μοναδικό τρόπο. Στην κορφή ο έρωτας, βέβαια. Γενεσιουργός, στη δομή της ανθρώπινης ύπαρξης, απαραίτητο συστατικό στοιχείο της ανθρωπότητας.

Η φύση του οποίου δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτα. Ακόμα και στο άγνωστο. Και οι μεγαλύτερες θυσίες, οφείλουν να γίνονται στο βωμό του.

Όπως και τα μεγαλύτερα θάρρητα γεννιούνται από το βωμό του.

Ασφαλώς και δεν είναι τυχαίο, ότι την χαμηλότερη αλυσίδα των εργαζομένων, πυκνώνουν οι μαύροι, ή εκείνοι με λατινόφωνο επίθετο, ή όσοι με λατινική προφορά. Αντίθετα στην κορφή, βρίσκονται οι λευκοί Αμερικανοί, είτε ως επιστήμονες, είτε ως στρατηγοί, πάντα ως πατριώτες.

Στο απόγειο του ψυχρού πολέμου, τοποθετημένη χρονικά η παραγωγή, μας θυμίζει την ψύχωση που είχε καταλάβει τις δυο πλευρές, τις απειλές και τη βία που χαρακτήριζε αυτή τη σχέση και τα κολοσσιαία ποσά που ξοδεύονταν πάνω σε μια ισορροπία τρόμου.

Σκύβει με μια απαλή αλλά βαθιά ματιά, στην Αμερικάνικη οικογένεια, στο τρόπο ζωής, στην επίδραση της τηλεόρασης, του κινηματογράφου, στην επιδίωξη καλύτερου τρόπου ζωής μέσα από την κατανάλωση, σε όλη αυτή την τάξη που κρύβει μια άλλη αταξία.

Καταδεικνύει την αποξένωση μέσα στην οικογένεια, τον κυρίαρχο ρόλο του αρσενικού, αλλά και την απουσία του, καθώς και την μοναξιά που πλήττει τον σύγχρονο άνθρωπο

Θίγει επίσης τεχνηέντως, το φυλετικό ρατσισμό στο ευγενικό του αμπαλάρισμα με την γαλανή ματιά του λευκού, υγιούς, εύρωστου μπάρμαν, απέναντι σε μαύρο ζευγάρι, αλλά και την βίαιη απόρριψη κάθε υποψίας ομοφυλοφιλίας.

Ρεσιτάλ από τους δυο πρωταγωνιστές, της Sally Hawkins προεξαρχούσης, που ερμηνεύει την μουγκή καθαρίστρια Elisa Esposito με άπειρη τέχνη επιδεικνύοντας και τις χορευτικές της ικανότητες στο φαντασιακό κομμάτι του μιούζικαλ. Δίπλα της ο Michael Shannon, που ένα χρόνο μετά το [Elvis & Nixon](#), έρχεται με μια ακόμα αριστουργηματική εμφάνιση.

Κανείς από τους υπόλοιπους συντελεστές δεν υστερεί, ενώ η ευρηματικότητα του Guillermo del Toro, έρχεται κάθε στιγμή, μέσα από κάθε σχεδόν πλάνο και από τις δυνατότητες που του προσφέρουν τα ψηφιακά τρικ. Τα αξιοποιεί στο έπακρο για να συστήσει την ποιητικότητα του έργου του. Το υγρό στοιχείο έχει την πρωτοκαθεδρία και θαυμαστός είναι ο τρόπος που παίζει με αυτό, είτε με τις σταγόνες που ευθέως παραπέμπει και αλλού, είτε με μεγάλες μάζες νερού. Εύσημα για την μουσική επένδυση, που αποτελεί άλλο ένα υψηλής αισθητικής συστατικό. Συντείνει στην ευρύτερη ποιότητα και είναι δουλειά του Alexandre Michel Gérard Desplat, γνωστό μας από την διάκρισή του στο [The Grand Hotel Budapest](#)

Το σχήμα του νερού, βγάζει αναπάντεχα πολύ συναίσθημα, και ως οφείλει κάθε παραμύθι, έχει ένα αισιόδοξο φινάλε. Είναι ένας θρίαμβος του έρωτα. Μια επικράτηση του ηθικού και του ελεύθερου.

Μια απορία μοναχά. Γιατί προσέκρουσαν πάνω στο ομότιτλο, από το '94, βιβλίο του [Andre Ca milleri](#)

;